శరశ్చంద్రికలు

శ్రీబాబూజీ సత్సంగాలలోని
కొన్ని భాగాలు

ఆనందపారవశ్యం - వ్యక్తీకరణ

గురువుగారు: అడవిలో సాధువు గురించిన ఒక కథంటే నాకు చాలా ఇష్టం. దాన్ని మీకు నేను చాలాసార్లు సత్సంగాలలో చెప్పాను కదా, మీకది గుర్తుందా?

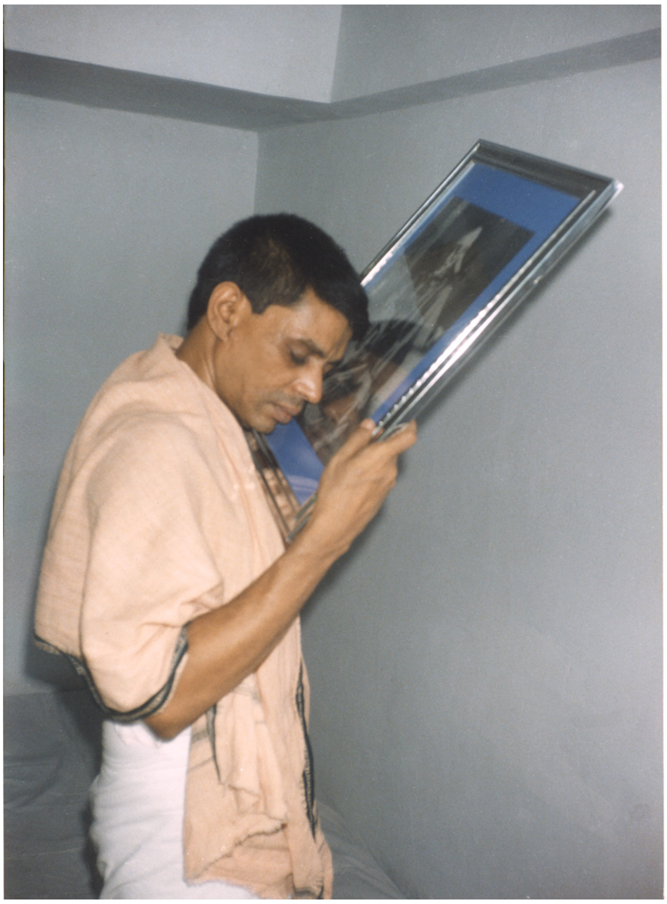

సౌత్ ఇండియా, 1993

విష్ణుమూర్తి సాక్షాత్కారం పొందాలని హృదయంలో తపన ఉన్న ఒక వృద్ధ సాధువు ఉండేవాడు. దాంతో అతను శాస్త్రాలలో చెప్పిన విధంగానే అడవిలోకి వెళ్ళి ఓ చెట్టు క్రింద కూర్చుని తపస్సు చెయ్యడం మొదలుపెడతాడు. ఇంద్రియాలను నిగ్రహించి, ఏకాగ్రచిత్తంలో, తదేకదృష్టితో, హఠయోగం, రాజయోగం, ఆత్మవిచారం ఇటువంటివన్నీ చేస్తుంటాడు (గురువుగారు నవ్వుతూ...). చాలా పట్టుదలతో తాను చదివినవాటిని, విన్నవాటిని అన్నింటినీ చాలా శ్రద్ధగా సాధన చేస్తూవుంటాడు. ఒకరోజు నాదబ్రహ్మ నారదమహర్షి ఆ త్రోవలో పోతూ ఈ సాధువును చూడటం జరుగుతుంది. ఎందుకనో నారదమహర్షికి అతన్ని చూడగానే అతని పట్ల ఇష్టం కలుగుతుంది. అందుకని ఇతని దగ్గరకు వచ్చి, "నాయనా, ఎవరు నువ్వు? ఎక్కడ నుండి వచ్చావు? ఏం చేస్తున్నావు?" అని అడుగుతాడు. నారదుల వంటి మహర్షుల దర్శనభాగ్యం కలిగినందుకు ఆ సాధువు చాలా సంతోషించి, తన వివరమంతా నారదమహర్షికి చెప్తాడు. నారదుడు సంతసించి, "మంచిది, నీకేదైనా కోరిక ఉందా?" అని అడుగుతాడు. దానికి సాధువు "ఓ నారదా, నాకేమీ అవసరం లేదు. కానీ నాది ఒకే ఒక విన్నపం: మహర్షీ, మీరు ఈసారి విష్ణుధామమైన వైకుంఠానికి వెళ్ళినపుడు, ఆ స్వామిని నాకు వారు దర్శనాన్ని ఎప్పుడు అనుగ్రహిస్తారో కాస్త కనుక్కుని, తరువాత మీకు వీలైనపుడు నా వద్దకు వచ్చి ఆ సమాధానాన్ని నాకు తెలియజేయవలసింది" అని కోరతాడు. దానికి నారదుడు, "ఆహాఁ దానికేముంది, ఇది చాలా చిన్న విషయం, తప్పకుండా! దీని గురించి ఆందోళన చెందవద్దు, నేను చూసుకుంటాను" అని చెప్పి అక్కడి నుండి వెళ్ళిపోతాడు.

కొన్ని సంవత్సరాలు గడిచిపోతాయి. నారదుడు ఈ విషయం పూర్తిగా మరచిపోతాడు. ఆ తర్వాత ఒకసారి నారదుడు వైకుంఠానికి పోవడం తటస్థిస్తుంది. విష్ణుమూర్తితో ఆ మాట ఈ మాట మాట్లాడుతూ ఉన్నప్పుడు ఉన్నట్టుండి నారదునికి ఈ వృద్ధ సాధువు, అతని ప్రశ్న గుర్తుకొస్తాయి. అప్పుడు నారదుడు విష్ణుమూర్తిని, "స్వామీ, నేను మిమ్మల్ని ఓ విషయం అడగడం

మర్చిపోయాను. చాలారోజుల క్రితం నేను దీనుడైన ఒక సాధువును కలిశాను, అతను చాలా తీవ్రంగా తపస్సు చేస్తున్నాడు. అతను చాలా శ్రద్ధాసక్తులు ఉన్నవాడు, నాకు చాలా బాగా నచ్చాడు. అతనికి మీరెప్పుడు దర్శనం ఇస్తారో తెలుసుకోవాలనే చిన్న ప్రశ్న ఉంది" అని విన్నవిస్తాడు. దానికి విష్ణుమూర్తి "అయ్యో నారదా, దానికి చాలాకాలం పడుతుంది. అతను కూర్చున్న చెట్టుకు ఎన్ని ఆకులున్నాయో అన్ని జన్మల తరువాత – అంటే కొన్ని వేల జన్మలు ఎత్తిన తరువాతగానీ అతనికి నేను దర్శనం ఇవ్వడం జరగదు" అంటాడు. అప్పుడు నారదుడు "అయ్యో, అతను చాలా మంచివాడే" అని విచారం వ్యక్తం చేస్తాడు. "ఏం చేస్తాం నారదా, అతని ప్రారబ్ధం అంత ఉంది. నేను చెయ్యగలిగింది ఏమీ లేదు" అంటాడు విష్ణుమూర్తి. "సరే స్వామీ, మీ చిత్తానుసారమే కానివ్వండి" అని చెప్పి నారదుడు బయలుదేరుతాడు.

ఆ తరువాత కొంతకాలానికి నారదుడు అడవిలో ఆ సాధువుకు సమీపంలో అంతకుముందు వెళ్ళిన దారిలోనే పోతుంటాడు. నారదుడు ఆ సాధువును చూస్తాడు. అతనికి ఆ దుర్వార్త చెప్పడం ఎందుకని అతన్ని చూసీచూడనట్లు అలా వెళ్ళిపోతుంటాడు. కానీ ఆ సాధువు నారదుణ్ణి చూసి పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి "ఇదేమిటి మహర్షీ, నాకు దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నారు, నేను చేసిన తప్పేమిటి? క్రిందటిసారి నేను అడగకుండానే మీ దర్శనాన్ని ప్రసాదించారు, కానీ ఈరోజు అసలు నన్ను పట్టించుకోకుండా దూరంగా వెళ్ళిపోతున్నారెందుకు?" అని ప్రశ్నిస్తాడు. దానికి నారదుడు "లేదు, అటువంటిదేం లేదు, నీ పట్ల నాకు కోపమేదీ లేదు. కాస్త తీరుబడి లేదు, అంతే. ఏంటి ఎలా ఉన్నావు, అంతా బాగుందా?" అని అడుగుతాడు. "అంతా బాగానే ఉంది స్వామీ. మరి నా ప్రశ్న ఏమైంది స్వామీ" అని విషయానికి వస్తాడు ఆ సాధువు. అప్పుడు నారదుడు, "దాని గురించి ఆందోళనపడవద్దు. నువ్వు సరిగ్గానే చేసుకుంటున్నావు. అలాగే చేసుకుంటూ ముందుకెళ్ళు, విష్ణుమూర్తి నిన్ను తప్పక అనుగ్రహిస్తాడు – ఆయన అనుగ్రహం ఎప్పుడూ నీతోనే ఉంది. నువ్వు బాగా చేసుకుంటున్నావు. ఇలాగే చేసుకో" అని అంటాడు. అయితే ఆ సాధువు, "మహర్షీ, మీరు నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పాల్సిందే" అని ఆ సాధువు పట్టుబడతాడు. విష్ణుమూర్తి చెప్పిన దానిని అతనికి చెప్పి నిరుత్సాహపరచడం ఇష్టంలేక నారదుడు మళ్ళీ "దాని గురించి ఆలోచించవద్దు, ఇలాగే చేసుకుంటూ ముందుకెళ్ళు" అని తప్పించుకోజూస్తాడు. కానీ ఆ సాధువు ఎంతకీ పట్టువదలకపోయేటప్పటికీ ఇక నారదునికి విషయం చెప్పక తప్పదు. నారదుడు అతనితో, "నేనేం చెప్పేది నాయనా, నువ్వు కూర్చున్న ఈ చెట్టుకు ఎన్ని ఆకులున్నాయో అన్ని జన్మలెత్తిన తరువాతగానీ నీకు సాక్షాత్కారం లభించదని విష్ణుమూర్తి చెప్పాడు" అని చెప్తాడు.

ఇలా ఈ విషయం అతనికి చెబుతున్నప్పుడు నారదుడు మనస్సులో, "భగవంతుడా, ఈ విషయం వినగానే ఇతని గుండె బ్రద్దలైపోతుంది" అనుకుంటాడు. కానీ అత్యంత ఆశ్చర్యంగొలిపేలా, ఆ సాధువు ఈ విషయం వినీవినగానే చెప్పరాని ఆనందంతో, పారవశ్యంతో పెద్దగా, "ఆహా నాకెంతో ఆనందంగా ఉంది, విష్ణుమూర్తి నాకు సాక్షాత్కరిస్తానని హామీ ఇచ్చారు, నాకు స్వామి దర్శనాన్ని అనుగ్రహించబోతున్నారు" అని అరుస్తూ ఆనందంగా నృత్యం చేయడం మొదలుపెడతాడు.

అతను అలా నాట్యం చేస్తున్నప్పుడే, అదే క్షణంలో వైకుంఠం నుండి విష్ణుమూర్తి వచ్చి అతనికి దర్శనం ఇస్తాడు. ఈ పరిణామంతో నారదుడు మరింత ఆశ్చర్యపడటంతోబాటు చిన్నబుచ్చుకుంటాడు (గురువుగారు నవ్వుతూ...). విష్ణుమూర్తి ఆ సాధువుకు దర్శనం ఇవ్వాలని నారదుడు మనస్ఫూర్తిగా కోరుకున్నాడు, కానీ కొన్ని వేల జన్మల తరువాతగానీ అది సాధ్యంకాదన్న విషయం అతనికి చెప్పిన తరువాత అప్పటికప్పుడు విష్ణుమూర్తి అతనికి దర్శనం ఇవ్వడంతో నారదుడు తాను వెర్రివాడినైపోయానని అనుకున్నాడు (గురువుగారు నవ్వుతూ...).

ఆ తరువాత నారదుడు, విష్ణుమూర్తి కలసి అక్కణ్ణుండి బయలుదేరి వెళుతున్నప్పుడు నారదుడు తట్టుకోలేక విష్ణుమూర్తితో "స్వామీ, మీరు చేసిందేమిటి? ఆ సాధువు ముందు నన్ను వెర్రివాణ్ణి చేశారు. ముందు మీరే కొన్ని వేల జన్మల తరువాతగానీ అతనికి దర్శనం ఇవ్వనని చెప్పారు, నేనతనికి అదే చెప్పాను. ఉన్నట్లుండి మీరు అతనికి సాక్షాత్కరించారు, అతడు నా గురించి ఏమనుకుంటాడు" అని మొరపెట్టుకుంటాడు (గురువుగారు నవ్వుతూ...). దానికి విష్ణుమూర్తి "నారదా నేనేం చేసేది, అతని ప్రారబ్ధానుసారం నేను అతనికి సాక్షాత్కరించడానికి అతను చాలా జన్మలు ఎత్తవలసి ఉంది, కానీ నువ్వు అతనికి అన్ని జన్మల తరువాతైనా నేను దర్శనం ఇస్తాను అని చెప్పిన మరుక్షణం, నా సాక్షాత్కారం లభిస్తుంది అన్న హామీ అతనికి ఎంతో ఆనందాన్ని కలిగించింది. ఆ పారవశ్య స్థితిలో ఎన్నో జన్మల ప్రారబ్ధకర్మ దహించుకుపోయింది, అతను (దర్శనానికి) సంసిద్ధుడయ్యాడు – అందుకనే నేను తక్షణం సాక్షాత్కరించవలసి వచ్చింది. అది నా చేతులలో లేదు, నేనేం చేసేది?

(గురువుగారు నవ్వుతూ...) నేను నిన్ను వెర్రివాడిని చేయాలనుకోలేదు, అదలా జరిగిపోయింది. నేను చేయగలిగింది ఏమీ లేదు" అని వివరిస్తాడు.

చూడండి! దాసగణుమహరాజ్ – కాకాసాహెబ్ దీక్షిత్ పనిపిల్ల పెట్టెలోని చీర గురించిన కథలోనూ, ఈశావాస్యోపనిషత్తులోనూ చెప్పినదానిలో అసలు ఉద్దేశ్యం ఇదే. పెట్టెలో ఉన్న చీరలాంటిదే, ఈ కథలో సాక్షాత్కారానికి సంబంధించిన హామీ. దీనిని రెండురకాలుగా తీసుకోవచ్చు: సాధారణంగా అందరూ, "ఓరి భగవంతుడా, నాకు విష్ణుమూర్తి అనుగ్రహం అసలు లేనే లేదు – వెయ్యి జన్మలు ఎత్తాలా? అదేమి ప్రేమ? (నవ్వులు) అన్ని జన్మలు ఎత్తాలా?– ఆ కర్మనంతా ఆయనే భస్మం చేయలేరా? ఆయనకు ఆ శక్తిలేదా?" అనుకుంటారు (గురువుగారు నవ్వుతూ...). కానీ దీనికి బదులు ఆ సాధువు ఎంతో సానుకూల వైఖరితో ప్రతిస్పందించి, "ఆయన నాకు సాక్షాత్కారమిస్తాడు. ఆహాఁ, నాకు ఎంతో సంతోషంగా ఉంది" అని ఆనందాతిశయంతో కేకలు వేశాడు.

ఆ ఆనందపారవశ్యం, సానుకూల దృక్పథం (positive attitude) అనేవి సాక్షాత్కారానికి కీలకం. అందుకనే ఎవరైనా "అన్ని జన్మలు ఎందుకు పడుతుంది? ఈ ప్రక్రియ అంత సుదీర్ఘంగా ఎందుకు సాగుతుంది?" అని అడిగితే – దానికి సమాధానం ఉండదు. అది ఈ క్షణంలో జరగవచ్చు లేదా ఎన్నటికీ జరగకపోవచ్చు. "ఎంత కాలం?" అనేది అర్థంలేని ప్రశ్న. నీకెంత తపన ఉందో అంత కాలం. కాబట్టి 'ఎంత కాలం' అనేదానికి 'నీకెంత ఎక్కువ తపన ఉందో అంత త్వరగా' అనేదే సమాధానం. అదెంత కాలం అంటే నీ తపన ఎంత గాఢమైనదైతే అంత తక్కువ కాలం.

ఇది చాలా మంచి కథ. ఇది కొన్ని వందల, వేల విషయాలను తెలియజేస్తుంది. ఈ ఒక్క కథ నాకు ఎన్నో శాస్త్రాలతో సరిసమానం. అది కేవలం కల్పితమే కావచ్చు, కథే కావచ్చు కానీ అదేం పట్టించుకోనక్కరలేదు. నాకు ఎన్నో శాస్త్రాల సారాన్ని ఈ కథ తెలియజేస్తుంది.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, మనం మన లక్ష్యాన్ని చేరుకున్న తరువాత ఆ తపన అంతరిస్తుందా?*

గురువుగారు: ఒకరకంగా చెప్పాలంటే అది నిజమే. కానీ నేను మీకు చెప్పినట్టు అది అంత మాత్రమే కాదు. అందుకనే మీరు చూస్తే రమణమహర్షి కూడా ఆ తపనను వ్యక్తం చేయడం కనిపిస్తుంది, గోపికలు సైతం అటువంటి పరితాపాన్ని చూపించడం చూడవచ్చు. మరి అది ఎటువంటి తపన? బాబా కూడా ఎడబాటును వ్యక్తం చేసే గీతాలను ఆలపిస్తూ, ఆ పరితాపాన్ని వ్యక్తం చేస్తూ నృత్యం చేసేవారు. కొన్ని కబీరు గీతాలు రాముని కోసం, రామదర్శనం కోసం కబీరు పడే వేదనను తెలియజేస్తాయి. అలాగని బాబాగానీ, కబీరుగానీ వారి లక్ష్యాన్ని చేరుకోలేదనగలమా? వారి తపన పరిపూర్ణంగా తీరింది. కానీ దానిని ఇంకా వాళ్ళు ఇలానే వ్యక్తం చేయాలనుకున్నారు. ఈ రకంగా వ్యక్తంచేయడం కూడా తపించడమే కానీ అది మరో రకమైన తపన.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! మీరాబాయి, రవిదాసు మొదలైన మహాత్ములు కూడా తమ ఆరాధ్యదైవంతో తమ ఎడబాటును, వియోగాన్ని వ్యక్తం చేసే గీతాలు రచించారని మనకు తెలుసు. వారి అనుభవంలో ఏదైనా సారూప్యత ఉందా?*

గురువుగారు: అవును, సారూప్యం ఉంది. అది కేవలం వియోగం వలన కలిగిన వేదన మాత్రమే కాదు. దానిలో ఇంకా వేరేదేదో ఉంది. అందులో ఆనందం ఉంది. అది ఆనందాన్నిచ్చే వియోగం. అది వియోగంగా వ్యక్తం చేయబడిన సంయోగానుభూతి.

భక్తుడు: *గురువుగారూ! పరిపూర్ణమైన ఆనందానికి అంతమంటూ లేదా? లక్ష్యాన్ని చేరుకున్నాక కూడా ఇంకా ఇంకా ఆ ఆనందం కోసం తపన ఉంటుందా?*

గురువుగారు: అవును. దాన్ని ఇంకా ఇంకా పొందాలని తపన ఉంటుంది. ఈ మొత్తం మార్గం కూడా ఆనందమయం కావాలి. అదే నేను చెప్పేది. ఎవరైన ఊరికే చిఱచిఱలాడుతూ, ధుమధుమలాడుతూ ఉంటే వాళ్ళు సరైన మార్గంలో లేరని అర్థం.

భక్తుడు: *ఆ తపనలో కొన్నిసార్లు ఒక రకమైన వేదన ఉంటుంది కదా?*

గురువుగారు: నేను దానిని వేదన అని అనను. కొన్నిసార్లు వారి పరితాపం మనకు యాతనలాగా కనిపించవచ్చు. కానీ నిజానికది యాతన కాదు. అందులో పారవశ్యమైన ఆనందం కూడా ఉంది. నేను ఈ విషయం గురించి, నిజమైన యాతనకు, ఇటువంటి పరితాపానికి గల తేడాను గురించి, ఇటువంటి తపన అద్భుతమైన కవిత్వానికి ఎలా దారితీస్తుందోనన్న విషయం గురించి ఇంతకు ముందు చాలాసార్లు వివరించాననుకుంటాను.

అరుణాచలేశ్వరునితో తమ ఏకత్వం యొక్క ఆనందానుభూతిని వర్ణించడానికి రమణులు అరుణాచలపదికాన్ని రచించారు. మీరు దానిని చదివితే అది ఆయన పరితాపాన్ని, ఎడబాటును తెలియజేస్తుంది. కానీ నిజంగా ఆయన అరుణాచలేశ్వరుని (తమ ఆత్మ) నుండి వేరుగా ఉన్నారా?– లేదు. ఆ ఏకాత్మక స్థితిని వర్ణించడం వీలుకాదు కాబట్టి రమణులు తమ ఏకత్వానుభూతిని వర్ణించడానికి అరుణాచలేశ్వరునితో ఎడబాటును వ్యక్తపరచడమనే ఒక మార్గాన్ని ఎంచుకున్నారు. కాబట్టి ఆ సంయోగానుభూతి వియోగరూపంలో వ్యక్తం చేయబడింది. వేరువేరుగా ఉన్నప్పుడే ఏకత్వభావన కలుగుతుంది. ఇద్దరు విడివిడిగా ఉన్నప్పుడే మాటలుంటాయి. ఆయన ఆ ఎడబాటు వలన కలిగిన పరితాపాన్ని, వేదనను, కష్టాన్ని వ్యక్తం చేశారు, అప్పుడే మీరు ఏకత్వంలోని ఆనందాన్ని ఊహించగలరు. అది ఎలా ఉంటుందంటే, మూడురోజుల పాటు ఆకలితో అలమటించి (ఆహారం తీసుకున్న తరువాత) ఆకలి గురించి వివరించినట్లు ఉంటుంది. ఆ తరువాత ఆహారం తీసుకుంటున్నపుడు ముందు మీరు, 'అమ్మో, మూడు రోజులపాటు నేను భోజనమే చెయ్యలేదు' అంటారు. అక్కడ చూడండి, మీరు ఇప్పుడు తింటున్న భోజనం గురించి కాకుండా అంతకు ముందు మూడురోజులు ఏమీ తినలేదన్న విషయం గురించే ఆలోచిస్తున్నారు. మీరు భోజనాన్ని ఎంతగా ఆస్వాదిస్తున్నారో అనే విషయాన్ని ఆ భోజనం లేకపోతే మీరెంత వేదనను అనుభవించారో చెప్పడం ద్వారా తెలియజేస్తున్నారు. అదే, మీరిప్పుడు భోజనాన్ని ఎంతగా ఆస్వాదిస్తున్నారో అన్న విషయాన్ని తెలియజేస్తుంది.

కాబట్టి ఏకత్వానుభూతిని మాటలతో వర్ణించడం వీలుకాదు. అందుకనే మహాత్ములు, దానిని వర్ణించడం లేదా ఆ ఏకాత్మకతను వివరించడానికి పూనుకోవడంలాంటి పొరపాటు చెయ్యలేదు. దానికి బదులు వాళ్ళు ఆ ఎడబాటును, తపనను వర్ణించారు. శ్రీమద్భాగవతంలో కృష్ణుని కోసం గోపికలు ఎంతగా పరితపించారో చూడండి. రమణమహర్షి విషయంలో కూడా అరుణాచలేశ్వరుని గురించి ఆయన ఎంతగా తపించారో గమనించండి. కబీరు తమ సద్గురువు కోసం లేదా రామునికోసం తమ తపన గురించి రచించిన గీతాలను బాబా కూడా ఆలపించేవారు. ఆ ఏకత్వాన్ని వర్ణించాలంటే ఇదొక్కటే మార్గం ఎందుకంటే ఆ ఏకత్వాన్ని నేరుగా వర్ణించడం సాధ్యంకాదు.

కాబట్టి ఇటువంటి ఎడబాటులో ఆనందం ఉంది. దానిని కవితాత్మకంగా చూడండి. రమణమహర్షి ఆ ఏకత్వాన్ని ఎడబాటు రూపంలో వ్యక్తం చేశారు, కారణం ఆయన ఆ ఏకత్వాన్ని అనుభూతి చెందారు. మీరు అటువంటి ఏకత్వం కోసం పరితపిస్తుంటే, మీ లక్ష్యం గురించిన ఆలోచన సైతం మీకు ఆనందాన్నివ్వాలి. ఆ భావన సైతం మీకు ఆనందం కలిగించాలి. దానిని పూర్తిగా పొందలేకపోవడమనేది మన అసంతృప్తికి కారణం. కాబట్టి అక్కడ ఆనందం, విచారం రెండూ ఉన్నాయి. ఇది చాలా విశిష్టమైన విషయం. ప్రేమలోని పరస్పర వైరుధ్యం ఇదే.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, మీరు మాతో ఉన్నప్పుడు ప్రతి విషయమూ మధురంగా ఉంటుంది. మీరు మాతో లేనపుడు ఆ మాధుర్యాన్ని నిలుపుకోవడం ఎలా?*

గురువుగారు: దానిని నిలుపుకోవడానికి ప్రయత్నించండి. దానిని అంటిపెట్టుకోవడానికి, తిరిగి పొందడానికి ప్రయత్నించండి! మళ్ళీ ప్రయత్నించండి, పోరాడండి. అటువంటి సంఘర్షణ ఉండాలి – దానిలో నుండే నిజమైన అనుభవం వస్తుంది. బాబాకు జరిగే కాకడ ఆరతిలో "మీ బుడతో భవ భయ డోహీ ఉద్ధరా" (నేను ఈ సంసారసాగరంలో కొట్టుకుపోతున్నాను బాబా, నన్ను ఉద్ధరించండి – కాకడ ఆరతి పద్ XIII) అంటారు. ప్రవాహంలో పడి కొట్టుకుపోతున్నప్పుడు మీరు "హాః హాః హాః" అంటూ ఊపిరి కోసం ఎలా అల్లాడిపోతారు? అటువంటి ప్రయత్నం ఉండాలి – అప్పుడు మిమ్మల్ని బాబా

బయటపడేస్తారు. అప్పుడు మీకు శ్వాస ఎంత విలువైనదో తెలుస్తుంది. ఇప్పుడు మీరు ఊపిరి తీసుకుంటున్నారు, కానీ కేవలం ఒక్క శ్వాస ఎంత విలువైనదో ఇప్పుడు మీకు తెలియదు, ఇలా కొన్ని లక్షలసార్లు శ్వాస తీసుకొని ఉంటారు. కానీ అలా ప్రవాహంలో కొట్టుకుపోతున్నప్పుడు మీకు దాని విలువ తెలుస్తుంది: "హమ్మయ్య, భగవంతుడా" అంటారు. అలా మీరు ప్రతి శ్వాసలో ఆ శ్వాస యొక్క విలువను తెలుసుకునేదాకా దానిని మళ్ళీ మళ్ళీ మరచిపోతుంటారు, మళ్ళీ మళ్ళీ తెలుసుకుంటూ ఉంటారు. అప్పుడు ప్రతి శ్వాసా ఎంతో విలువైనదిగా తోస్తుంది. అది ఎంత ఆనందంగా, పరవశంగా, ఎంత సంతృప్తిగా ఉంటుంది. అప్పుడు మనం ఆనందాన్ని శ్వాసిస్తాం – ఆనందాన్ని ఉచ్ఛ్వాసిస్తాం, నిశ్వాసిస్తాం – మనం అలా పరివర్తన చెందుతాం.

భక్తుడు: *గురువుగారూ, మేము బాబా సన్నిధిని అనుభవంలోనికి తెచ్చుకోవాలని తపిస్తుంటాము. బాబా సన్నిధిని ఇంకా ఇంకా అనుభవంలోకి తెచ్చుకోవడం ఎలా?*

గురువుగారు: బాబా సాన్నిధ్యం మీకు నిజంగా అవసరమైతే ఆయనే ఇస్తారు, ఆయన తమ సాన్నిధ్యాన్ని ఇస్తూనే ఉన్నారు కూడా! ఒక్కసారి మీరు కాస్త గతంలోకి చూస్తే ఆయన సాన్నిధ్యాన్ని మనకు ప్రసాదించినప్పటికీ మనం ఎలా నిరాకరిస్తామో తెలుస్తుంది. మనం ఒక దాని గురించి అడుగుతాం తీరా అది ఇచ్చినప్పుడు మనం దానిని గుర్తించం, అందువలన మనం దానిని కోల్పోతాం. కానీ బాబా సన్నిధి ఎప్పుడూ ఉంది.

మీరు నిజంగా నిజాయితీగా, హృదయపూర్వకంగా, చిత్తశుద్ధితో బాబా సన్నిధిని కోరుకుంటే – ఆయనను పిలవండి! దానికి అదొక్కటే మార్గం. పిలవండి, పిలవండి, పిలవండి! అప్పుడు ఆ సన్నిధి మీకు లభిస్తుంది. క్రిందటిసారి నేను దీనిని మీకు చెప్పినప్పటి నుండి, మీరు ఎన్ని గంటలపాటు అలా కూర్చుని బాబాను పిలిచారు? మీ స్థానంలో నేను గనుక ఉంటే కనీసం 8 నుండి 10 గంటలపాటు కూర్చుని అలా పిలుస్తూ, పిలుస్తూ, పిలుస్తూ ఉండేవాడిని. "బాబాను పిలవమని, పిలిస్తే బాబా ఇస్తారని గురువుగారు చెప్పారు, ఆయన ఆ హామీ ఇచ్చారు, కానివ్వండి, చేసి చూద్దాం"... ఇలా ఆ తపనను పెరగనివ్వండి, కోరికను పెరగనివ్వండి, మన తపనకు, ఆనందానికి మధ్యలో వచ్చే అడ్డంకులను తొలగిపోనివ్వండి. అప్పుడు మీరు దానిని పొందుతారు. నేను చెబుతున్నాను కదా: బాబా ఎవ్వరినీ వదలిపెట్టరు, "ఎవ్వరూ వట్టి చేతులతో తిరిగి వెళ్ళరు".

"శరచ్చంద్రికలు" గతసంచికల కొరకు *http://saipatham.saibaba.com/*

శ్రీసాయిబాబా సచ్చరిత్ర, ప్రబోధాలను సమగ్రంగా దర్శించడానికి *www.saibaba.com* ను సందర్శించండి.